

УИЛЬЯМ ШЕКСПИР

И ТРИКУМ'ІА

Уилям Шекспир

Η τρικυμία

«Public Domain»

Шекспир У.

Η τρικυμία / У. Шекспир — «Public Domain»,

Содержание

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ	6
ΣΚΗΝΗ Α'	6
ΣΚΗΝΗ Β'	8
Конец ознакомительного фрагмента.	16

William Shakespeare

Η τρικυμία

Π Ρ Ο Σ Ω Π Α

ΑΛΟΝΖΟΣ, βασιλέας της Νεάπολης

ΣΕΒΑΣΤΙΑΝΟΣ, αδελφός του.

ΠΡΟΣΠΕΡΟΣ, ο νόμιμος δούκας του Μιλάνου.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ, αδελφός του, ο άνομος δούκας του Μιλάνου.

ΦΕΡΔΙΝΑΝΔΟΣ, υιός του βασιλέα της Νεάπολης.

ΓΟΝΖΑΛΟΣ, τίμιος γέροντας, σύμβουλος του βασιλέα της Νεάπολης.

ΑΔΡΙΑΝΟΣ,)

) Ευγενείς

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ,)

ΚΑΛΙΜΠΙΑΝ, άγριος και κακόμορφος δούλος.

ΤΡΙΝΚΟΥΛΟΣ, ξεφαντωτής.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ, μέθυσος κελλάρης.

Καραβοκύρης, πλωτάρης και ναύταις.

ΜΙΡΑΝΤΑ, θυγατέρα του Προσπέρου.

ΑΡΙΕΛ, αέριο Πνεύμα.

Η ΔΗΜΗΤΡΑ.)

Η ΗΡΑ.)Πνεύματα

ΝΥΜΦΑΙΣ.)

ΘΕΡΙΣΤΑΔΕΣ.)

Άλλα Πνεύματα, που υπηρετούν τον ΠΡΟΣΠΕΡΟ.

ΣΚΗΝΗ. – Κατ' αρχάς ένα καράβι στη θάλασσα· έπειτα ένα έρημο νησί.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ

ΣΚΗΝΗ Α'

Καράβι' ς την θάλασσα· θαλασσοζάλη με βροντές και μ' αστραπές
(Μπαίνουν ο ΚΑΡΑΒΟΚΥΡΗΣ και έπειτα ο ΠΛΩΡΗΤΗΣ).

ΚΑΡΑΒ. Πλωρήτη, —

ΠΛΩΡ. Εδώ, αφέντη — πώς ακούς την καρδιά σου;

ΚΑΡΑΒ. Καλά· φώναζε τους ναύταις· βάλε όλα σου τα δυνατά, ειδεμή θα τσακισθούμε.
(Βγαίνει).

(Μπαίνουν Ναύταις).

ΠΛΩΡ. Ελάτε, φίλοι μου· σαν παλληκάρια, παιδιά μου· με καρδιά, με καρδιά· μαζώξτε
το τρίτο πανί· το νου σας στη σφυρίχτρα του караβοκύρη. — Φύσα, ξεθύμανε όλο σου τον
αγέρα, αν σε χωράη ο τόπος!

(Μπαίνουν ο ΑΛΟΝΤΖΟΣ, ο ΣΕΒΑΣΤΙΑΝΟΣ, ο ΑΝΤΩΝΙΟΣ, ο ΦΕΡΔΙΝΑΝΔΟΣ, ο
ΓΟΝΖΑΛΟΣ και άλλοι).

ΑΛΟΝΖ. Καλέ Πλωρήτη, φρόντιζε· πού είναι ο караβοκύρης; κάμετε ωσάν άνδρες.

ΠΛΩΡ. Γεια, στη ζωή σας, κοιάστε κάτω.

ΑΝΤΩΝ. Πλωρήτη, πού είναι ο караβοκύρης;

ΠΛΩΡ. Δεν τον ακούτε; Εσείς χαλάτε τους κόπους μας. Μείνετε στες κάμαρές σας· εσείς
βοηθάτε την τρικυμία.

ΓΟΝΖ. Έλα, φίλε μου, ολίγ' υπομονή.

ΠΛΩΡ. Αν την είχε το πέλαο. Όξ' από 'δώ! Έγνοια πώχουν για τον βασιλέα αυτά πού
μουγκρίζουν! Κάτω· σιγάτε· μη μας σκοτίζετε.

ΓΟΝΖ. Καλό· μόν' θυμήσου ποίους έχεις εδώ μέσα.

ΠΛΩΡ. Δεν έχω κανένα που ν' αγαπάω καλύτερ' από τον εαυτό μου· του λόγου σου είσαι
σύμβουλος· πρόσταξε, αν ημπορής, τούτα τα στοιχεία να βουβαθούνε, και κάμε την ειρήνη
ανάμεσό τους, κ' εμείς πλια δεν τραβάμε σχοινί· ας κάμ' η εξουσία σου· αν δεν ημπορείς,
κάτεχέ μας χάρη ότι έζησες τόσο, και πήγαινε στην κάμαρή σου, ετοιμάσου για τη συμφορά,
αν θε να φθάση, (Προς τους ναύταις). Έξυπνα, παιδιά μου, — Όξω από τη μέση, σας είπα.
(Βγαίνει).

Γ'ΟΝΖ. Εγώ πέρνω μεγάλη παρηγοριά απ' αυτό το υποκείμενο· φαίνεται μου, αυτός δεν
είναι για πνίμμα· μοιάζει όλος για την κρεμάστρα. Κράτει σφικτά, μοίρα καλή, το φούρκισμά
του! Τη θηλειά, που του φυλάς, κάμε την για μας παλαμάρι, γιατί, ολίγ' ωφελούν τα δικά μας!
Ανίσως αυτός δεν εγεννήθηκε για την κρεμάλα η θέση μας είναι ελεεινή. (Βγαίνουν).

Μπαίνει ο ΠΛΩΡΗΤΗΣ)

ΠΛΩΡ. Κάτω το μεγάλο κατάρτι· σφικτά. Κάτω· παρακάτω μαζώξτε όλα τα πανιά,
αφήστε μοναχά το μεγάλο. (Ακούεται κραυγή από μέσα). Πανούκλα στα φωνατά τους! τόσο
δεν βροντάει ο καιρός, ούτε αυτό μας το έργο. (Μπαίνουν ο Σεβαστιανός, ο Γονζάλος και ο
Αντώνιος). Πάλι πίσω; τι κάνετ' εδώ; θα τ' αφήσουμε γι' απελπισμένο; και θα πνιγούμε; σας
αρέσει να βουλήσουμε;

ΣΕΒΑΣΤ. Φάουσα στο λάρυγγά σου. άπονο σκυλί, φωνάρα και βλάσφημε!

ΠΛΩΡ. Δουλεύτε σεις, κάνε.

ΑΝΤΩΝ. Στη φούρκα, σκυλί, στη φούρκα! ληστή, που άλλο δεν ξέρεις ειμή να κάνης
αντάρες και να βρίζης· σκιαζόμασθε να πνιγούμε λιγώτερό σου.

ΓΟΝΖ. Τούτος δεν πνίγεται, σας βεβαιώνω εγώ, και ας ήτουν το καράβι μας
καρυδοτσέφλι κ' ευκολόπαρτο ωσάν καλοπέσουλη κόρη.

ΠΛΩΡ. Ας βγούμ' όξω· απλώστε τα δυο χαμηλά πανιά, και πάλι στ' ανοικτά.
(Μπαίνουν ναύταις βρεμμένοι).

ΝΑΥΤ. Όλα χαμένα! στα πατερμά μας! στα πατερμά μας! όλα χαμένα!
(Βγαίνουν).

ΠΛΩΡ. Τι; θα κρυώσουν τα χείλη μας;

ΓΟΝΖ. Ο βασιλέας και ο υιός του δέονται! ας κάμουμε το αυτό κ' εμείς, διότι το ίδιο μας μέλλεται.

ΣΕΒΑΣΤ. Σκάζω από τη χολή μου.

ΑΝΤΩΝ. Πες που μεθυστάδες ερρίξανε τη ζωή μας! κύτταξ' εκείνον τον ληστή, τον πλατυλάρυγγα! α! να σε ξεπλύνουν δέκα φορές τα ρεύματα πριν αποπνιγής!

ΓΟΝΖ. Θα κρεμασθή, σας είπα· αγκαλά κάθε ρανίδα άρμης, ορκίζεται το ενάντιο, και χάσκει πλατειά να τον καταπιή. (Ανακατωμένες φωνές από μέσα: Θε! Ελέησέ μας! βουλάμε, βουλάμε! – έχετε γεια, γυναίκα μου, και παιδιά μου! έχε γεια, αδελφέ! βουλάμε, βουλάμε, βουλάμε!)

ΑΝΤΩΝ. Ας πάμε σιμά στον βασιλέα να βουλήσωμ' όλοι μαζί του. (Βγαίνει).

ΣΕΒΑΣΤ. Πάμε να τον αποχαιρετήσουμε. (Βγαίνει).

ΓΟΝΖ. Τώρα εγώ έδινα χίλια μίλια θάλασσα για μία ζευγιά άκαρπο χώμα· ας ήτουν μακρουλό ρίκι, βράχλο μαυρουδερό, ό,τι θέλεις· του θεού το θέλημ' ας γέννη! αλλ' αγαπούσα καλύτερα να πεθάνω στεγνός. (Βγαίνει).

ΣΚΗΝΗ Β'

(Μπαίνουν ο ΠΡΟΣΠΕΡΟΣ και η ΜΙΡΑΝΤΑ).

ΜΙΡ. Αφού με την τέχνη σου, πατέρα μου υπεράκριβε, έφερες τάγρια νερά σε τόση ταραχή, εσύ ταπεινώσέ τα· ο ουρανός δείχνει πώς θα χύση ανυπόφορη πίσσα, μόν' η θάλασσ' ανεβαίνει ως την όψη του στερεώματος και πνίγει τη φλόγα. Ω! τους είδα, και επόνεσα με τους πονεμένους! ένα ωραίο καράβι, που είχε βέβαια μέσα του κάποια αξιόλογα πλάσματα, κατασυντριμμένο! Αχ! ίσια κατά την καρδιά μου ήρθε κ' έκρουσ' εκείν' η βοή! Οι άμοιροι! εχαθήκαν! Αν ήμουν εγώ τότε ένας μεγαλοδύναμος θεός, θα εβύθιζα μέσα στη γη τα πέλαγα, πριν καταπιούν έτσι το καλό πλεούμενο, μ' όσες απάνω του εβαστούσε ψυχές!

ΠΡΟΣΠ. Ησύχασε· μην τρέμης άλλο· λέγε της ελεητικής καρδιάς σου ότι κανένα κακό δεν έγινε.

ΜΙΡ. Ω! ημέρα του πόνου!

ΠΡΟΣΠ. Κακό κανένα. Τάκαμ' όλα για την φροντίδα πώχω για σε, (για σε, μονάκριβή μου θυγατέρα!) που αγνοείς, ποία είσαι, διότι δεν γνωρίζεις πόθεν κατάγομ' εγώ· ούτε πως είμαι πολύ καλύτερος απ' ό,τι φαίνομαι, και για τον Πρόσπερο μεγαλύτερα δεν ηξέρεις, ειμή πως είναι νοικοκύρης ενός φτωχού σπηλαιού και πατέρας σου.

ΜΙΡ. Ο νους μου δεν εγύρεψε ποτέ να μάθη άλλα.

ΠΡΟΣΠ. Είναι καιρός να σου μάθω περισσότερα. Δος μου ένα χέρι να βγάλω το μαγικό φόρεμά μου. Έτσι. (Βάνει κάτω τη χλαμύδα του). – Τέχνη μου, στέκ' αυτού. – Στέγνωσε τα μάτια σου· παρηγορήσου. Το φοβερό θέαμα του καταποντισμού, που έγγιξε μέσα σου όλη τη δύναμη της λύπης, εγώ με κάποιο εύρεμα της τέχνης μου τόσο ακίνδυνα τώχω διορίσει, ώστε ψυχή δεν είναι, – όχι, μηδέ τρίχα έχασε κανείς μέσα σ' εκείνο το καράβι, που άκουσες κ' εβόησε, που είδες κ' εβυθίσθηκε. Κάθισε· γιατί τώρα μέλλεις να μάθης περισσότερα.

ΜΙΡ. Πολλές φορές αρχίνησες να μου ειπής ποία είμαι, πλην έμεινες, και μ' άφησες σε μάταιην έρευνα, τελειώνοντας με το: στάσου, όχι ακόμη.

ΠΡΟΣΠ. Ιδού, η ώρα έφθασε· τούτ' η στιγμή καθ'αυτό σε προστάζει ν' ανοίξης ταυτιά σου· υπάκουσέ την και πρόσεχε. Θυμάσαι έναν καιρό πριν κατοικήσουμε τούτο το σπήλαιο; δεν το πιστεύω· γιατί δεν είχες ακόμη κλείσει τους τρεις χρόνους τότε.

ΜΙΡ. Μάλιστα, αφέντη, θυμάμαι.

ΠΡΟΣΠ. Ωσάν τι θυμάσαι; άλλην κατοικίαν, ή άλλους ανθρώπους; Εικόνισέ μου το καθετί, που η μνήμη σου έχει φυλάξει.

ΜΙΡ. Είναι πέρα, πέρα, και κάλλια ως όνειρο παρ' ως πράγμα βέβαιο, που ν' αναπαύεται στην ενθύμησή μου. Δεν είχα έναν καιρό πέντ' έξη γυναίκες οπού μ' επρόσεχαν;

ΠΡΟΣΠ. Τες είχες, και περισσότερες. Μιράντα· αλλά πώς σώζετ' αυτό ζωντανό μέσα στο νου σου; Τι άλλο ακόμα ξανοίγεις οπίσω σου στη σκοτεινήν άβυσσο του καιρού; Αφού κάτι θυμάσαι πριν έρθης εδώ, δύνασαι να θυμάσαι και το πώς ήρθες εδώ.

ΜΙΡ. Αυτό δεν το θυμάμαι.

ΠΡΟΣΠ. Δώδεκα χρόνους κ' εδώ, Μιράντα, δώδεκα χρόνους κ' εδώ, ο πατέρας σου ήταν δούκας του Μιλάνου, και δυνατός μονάρχης.

ΜΙΡ. Αφέντη, δεν είσαι ο πατέρας μου;

ΠΡΟΣΠ. Η μητέρα σου ήταν τιμημένη, και αυτή σ' έλεγε θυγατέρα μου· και ο πατέρας σου ήταν δούκας του Μιλάνου, και μόνη του κληρονόμα μία βασιλοπούλα από το γενναίο του αίμα.

ΜΙΡ. Ω Θε! ποία άσχημη μηχανή μας έκαμε κ' εφύγαμ' από κει; ή μήπως ήταν για μας τ' ουρανού χάρη;

ΠΡΟΣΠ. Και τα δύο, κόρη μου, και τα δύο· άσχημη μηχανή, ως είπες, μας έσυρ' από κει, και τ' ουρανού χάρη μας έσωσ' εδώ.

ΜΙΡ. Ω! μου κλαίει η καρδιά ενώ φαντάζομαι πόση θλίψη θα σου επροξένησα τότε κ' εγώ δεν το θυμάμαι! Λέγε, αν αγαπάς.

ΠΡΟΣΠ. Ο αδελφός μου, και θεός σου, τόνομα Αντώνιος. – πρόσεχε, παρακαλώ σε, – ένας αδελφός να βρεθή τόσον άπιστος! – εκείνος, που κατόπι σου, κόρη μου, ήταν ο πολυαγαπητός μου, και του είχα θαρρέψει τη βασιλεία μου, που ανάμεσα στα άλλα κράτη επρώτενε τότε, διότι εις το αξίωμα ο πλέον μεγάλος δούκας ελογιάζετο ο Πρόσπερος, και, για τες ελεύθερες τέχνες, ασύγκριτος. Εις τούτες ενώ εγώ είχα όλον τον νου μου, του αδελφού μου επαράδωσα την κυβέρνηση, και της βασιλείας μου έγινα ξένος, ενώ μ' είχε αρπάξει η αγάπη της μυστικής σπουδής, κ' ήμουν εις εκείνη βυθισμένος. Ο δολερός θεός σου, – ακούς;

ΜΙΡ. Μ' όλη μου την προσοχή, αφέντη.

ΠΡΟΣΠ. Αφού έμαθε μία φορά πώς να στέργη στα ζητήματα, πώς να τ' αρνιέται, ενός να δίνη ύφος, άλλου να κόφτη την περισσή κορυφή, αυτός εξανάπλασε τα πλάσματα που ήταν δικά μου· εννοώ, ότι από τα υποκείμενα άλλα άλλαξε, και άλλα εξαναμόρφωσε, κ' έχοντας το κλειδί τόσο του επαγγελματικού όσο του επαγγέλματος, εσυμφώνησε όλες τες καρδιές εις το Κράτος όπως άρεσε της ακοής του· εις τρόπον ώστε, ιδού, αυτός εγίνη ο κίσσερας, που έκρυσπε τη βασιλική μου ρίζα, κ' ερρούφηξε από πάνου της την χλωρασιά μου. – Δεν προσέχεις. Παρακαλώ, άκουε με.

ΜΙΡ. Γλυκέ μου πατέρα, αφοκράζομαι.

ΠΡΟΣΠ. Το να είμαι, ως είπα, αδιάφορος εις τα κοσμικά τέλη, και όλος αφιερωμένος εις την μοναξιά, και εις το να πλουτίζω τον νου μου με πράμμα που, ανίσως δεν ήταν, όπως είναι, απόκρυφο, άξιζε για όσα θαυμάζει ο κόσμος, αυτό εξύπνησε την κακή προαίρεση του δολερού αδελφού μου, και το θάρρος μου, καθώς τυχαίνει ενός καλού γονέα, εγέννησε μέσα εις εκείνον μίαν δολιότητα, στο ενάντιο της τόση, όσο ήταν το θάρρος μου· άμετρο θάρρος τωόντι, τέλεια εμπιστοσύνη! Αυτός, βλέποντας εις τα χέρια του όχι μόνον όλα τα εισοδήματά μου, αλλά και όσα άλλα μπορούσε να πάρη η εξουσία μου, – ωσάν ο άνθρωπος, που με το να ξαναλέη ένα ψέμμα έκαμε το θυμητικό του να φταίη τόσο της αλήθειας, ώστε αυτός ο ίδιος να πιστεύη το ψέμμα του, – επίστεψε ότι τωόντι αυτός ήταν ο δούκας, ενώ ενεργούσε στο ποδάρι μου, κ' εφορούσε το πρόσωπο της βασιλικής αρχής με κάθε προτέρημά της· – απ' αυτά μεγαλώνοντας η φιλαρχία του, – ακούς;

ΜΙΡ. Η ιστορία σου, αφέντη, θα έδινε την ακοή των κουφών.

ΠΡΟΣΠ. Για ν' αφανίση την χώριση, που τον διέκρινε ακόμη από το υποκείμενο, που αυτός επαράσταινε, θέλει εξ ανάγκης να γενή αληθινός δούκας του Μιλάνου. Εμένα, του μαύρου, ήταν η βιβλιοθήκη μου αρκετή δουκαρχία! Τι άξιζα εγώ, εις τη γνώμη του, για κοσμικές βασιλείες; Κάνει συμμαχία (τόσο τον έφρυνε η δίψα της βασιλείας!) με τον βασιλέα της Νεάπολης, τάζοντας του χρονικό δόσιμο και προσκύνημα, υποτάζοντας εις την κορώνα εκείνου το στεφάνι του, αναγκάζοντας την δουκαρχία, έως τότε ολόρθη, (αλλοίμονον, ταλαίπωρο Μιλάνο!) να σκύψη με μεγάλην ατιμία.

ΜΙΡ. Ω Ουρανέ!

ΠΡΟΣΠ. Σημείωσε τη συμφωνία, και ό,τι ακολούθησε, και έπειτα λέγε μου αν τούτος ήταν αδελφός.

ΜΙΡ. Θ' αμάρταινα να μη στοχαστώ αξιόλογα για τη μητέρα σου· καλές λαγόνες έφεραν κακά τέκνα.

ΠΡΟΣΠ Τώρα η συμφωνία. Ο Βασιλεύς της Νεάπολης, παλαιός εχθρός μου, στέργει στα ζητήματα του αδελφού μου· δηλαδή ότι σ' αμοιβή της προσκύνησης και του δοσίματος, τα οποία επροείπα, εκείνος αμέσως να με βγάλη σύρριζα από το κράτος μου, εμέ και το αίμα μου, και να παραδώση του αδελφού μου τωραίο Μιλάνο μ' όλες τες τιμές· σύμφωνα, αφού εμαζώχθηκε ένα προδοτικό στράτευμα, το διωρισμένο μεσανύκτι, ο Αντώνιος ανοίγει τες πύλες του Μιλάνου, και στη νεκρήν ώρα της νυκτός οι προσταγμένοι υπηρέτες γοργά μας άρπαξαν, εμέ και σένα όλη κλάυματα.

ΜΙΡ. Ω! για τόνομα του Μεγαλοδύναμου! τα κλάυματα πώκαμα τότε δεν τα θυμάμαι· ας ματακλάψω τώρα· εκείνος ο στοχασμός με κάνει να δακρύσω.

ΠΡΟΣΠ. Άκουσε ολίγο ακόμα, κ' έπειτα σε φέρνω στην υπόθεση που μας εγγίζει τώρα, δίχως την οποία τούτη η διήγηση θα ήταν πολύ άκαιρη.

ΜΙΡ. Πώς δεν μας αφάνισανε τότε;

ΠΡΟΣΠ. Σωστό είναι το ερώτημά σου, κόρη μου· η ιστορία μου το παρακινεί. Ακριβή μου, δεν ετόλμησαν, (τόσην αγάπη μου είχε ο λαός μου), ούτε ηθέλησαν η πράξη τους να σημειωθεί με το αίμα, αλλά με χρώματα ωραιότερα εξωγράφισαν τη μαύρη βουλή τους. Σύντομα, μας έσυραν απάνου σε βάρκα, μας έφεραν κάμποσο διάστημα μεσοθαλασσης, όπου είχαν έτοιμο карабиού παλαιό σκαφίδι σαρακιασμένο, γδυμένο, δίχως άρμενα, δίχως σχοινιά, δίχως κατάρτι· ως και οι ποντικοί το είχαν αφήσει από φυσικό φόβο· αυτού μας έστησαν να φωνάζουμε της θάλασσας, που εμούγκριζε κατά μας, να στενάζουμε των ανέμων, οπού, σπλαχνικά αντιστενάζοντας, με την αγάπη τους άλλο δεν έκαναν ειμή να μας πειράξουν.

ΜΙΡ. Ωιμέ, τι φροντίδα θα ήμουνα τότε για σε!

ΠΡΟΣΠ. Ω! ήσουν ένα Χερουβείμ, εσύ μ' εφύλαξες! Χαμογελούσες εσύ, γιομάτη θάρρος από τον ουρανό – ενώ εγώ έχυνα στο πέλαο δάκρυα πικρά, και αποκάτου εις το βάρος μου εβογγούσα, εκείνο ανάστησε μέσα μου την ανδραγαθία, έτοιμη να υπομείνη ό,τι μπορούσε ν' ακολουθήση.

ΜΙΡ. Πώς αράξαμε;

ΠΡΟΣΠ. Με του θεού το χέρι. Είχαμε κάμποση τροφή, και κάμποσο νερό, που ένας ευγενής Νεαπολίτης, λεγόμενος Γονζάλος (επιφορτισμένος τότε να εκτελέση όλο αυτό το σχέδιο) σπλαχνικά μας είχε δώσει, μαζί με λαμπρά φορέματα, πανικά, ρούχα, και άλλα χρειαζόμενα, που έως τώρα πολύ μας ωφέλησαν· ομοίως απ' αγαθοσύνη του, γνωρίζοντας πόσο εγώ αγαπούσα τα βιβλία μου, εκείνος μ' επρόβλεψε μέσ' από τη βιβλιοθήκη μου με βιβλία, που εγώ τιμώ περισσότερο από το θρονί μου.

ΜΙΡ. Να έβλεπα έναν καιρό αυτόν τον άνθρωπο!

ΠΡΟΣΠ. Τώρα σηκώνομαι. – Κάθου, και άκουσε το τέλος του θαλασσινού μας παραδαρμού. Εδώ, εις τούτο το νησί, εσωθήκαμε, κ' εδώ εγώ, δάσκαλός σου, σ' επρόκοψα καλύτερ' απ' ό,τι μπορούν άλλοι βασιλείς, που έχουν περισσότερη ευκαιρία για μάταιες ώρες, και δασκάλους όχι επιμελείς.

ΜΙΡ. Από τον Θεό νάχης τη χάρη! Αλλά, παρακαλώ σε, αφέντη, (γιατί αυτός ο στοχασμός δεν μ' αφίνει ανασασμό) τι σε παρακίνησε να σηκώσης τούτη τη θαλασσοταραχή;

ΠΡΟΣΠ. Μάθε ακόμη και τούτο. – Η ευεργέτρια τύχη, τώρα ακριβή κυρά μου, εκατάφερε (παράδοξο πράγμα!) τους εχθρούς μου εις τούτο τακρογιάλι· και εις το προαιρετικό μου βρίσκω ότι το ξενίθ μου κυβερνιέται από ένα ευτυχισμένον άστρο, του οποίου ανίσως εγώ δεν καλοπιάσω τώρα την ενέργεια, αλλά την παρατρέξω, η κατάσταση μου κατόπι μέλλει πάντα να ξεπέση. – Τώρα μην ερωτάς παρέκει. Κλίνεις στον ύπνο· αυτή η νύστα είναι καλή· μη την διώξης. Ξέρω πως δεν δύνασαι να κάμης αλλιώς, (Η Μιράντα αποκοιμείται). Έβγα, υπηρέτη· έλα· είμ' έτοιμος τώρα. Σίμωσε, Άριελ μου· έλα.

(Μπαίνει ο ΑΡΙΕΛ).

ΑΡΙΕΛ. Χαίρε, χαίρε, μεγάλε αφέντη! φρόνιμε κύριε, χαίρε! Έρχομαι να σου κάμω ό,τι καλύτερο αγαπάς· να πετώ, να πλέω, στες φλόγες μέσα να βουτώ, απάνω στα σγουρά σύγνεφα καβαλλικευτά ν' αρμενίζω· εις την δυνατή σου προσταγή έτοιμος είναι ο Άριελ μ' όλα του τα ιδιώματα.

ΠΡΟΣΠ. Πνεύμα, έκαμες την τρικυμία καταλεπτώς καθώς εγώ σου επρόσταξα;

ΑΡΙΕΛ. Δεν άφησα το παραμικρό. Εχύθηκα στο βασιλικό καράβι· πότε στην πλώρη πότε στη μέση· στο κατάστρωμα, σε κάθε γωνιά, εφλόγιζα τρομάρα· κάποτ' εσχιζόμουνα, κ' έκαια σε διάφορα μέρη· στο ένα στ' άλλο κατάρτι, στα ξάρτια, έλαμπα ξεχωριστά, και πάλ' έσμιγα κ' εγενόμουνα ένας· του Διός η αστραπές, της τρομερής βροντής η προμηνύτρες, δεν είναι πλια

ξαφνιστές και για το μάτι ακατάφθαστες· ο βρόντος, η φωτιά, που έσκαζε από τη θειάφη, εφάνετο πως πολιορκούσαν τον μεγάλο Ποσειδώνα, κ' έκαναν τα τολμηρά κύματά του να τρέμουν, μάλιστα εσάλευαν τη φοβερή του τρίαινα.

ΠΡΟΣΠ. Εύγε σου, Πνεύμα! Ποίος ευρέθη τόσο σταθερός, τόσο ακλόνητος, ώστε να μείνουν γερά τα λογικά του σε τόση αντάρα;

ΑΡΙΕΛ. Παντού της τρέλλας η μάνητα, παντού τα καμώματα της απελπισίας· όλοι, όξω από τους ναύταις, εβούτησαν μέσα στους πικρούς αφρούς, κι' άφησαν το καράβι όλο φλόγες μ' εμένα πιασμένο. Του βασιλέα ο υιός, ο Φερδινάνδος, μ' ολόρθα μαλλιά (καλάμια τότε, όχι μαλλιά), επρωτοπήδησε μέσα στο πέλαο φωνάζοντας. «άδεια» η Κόλαση, κ' οι ευδαίμονες όλοι είναι δω μέσα».

ΠΡΟΣΠ. Α! έτσι σε θέλω, Πνεύμα μου! Αλλά δεν εγίνηκε αυτό σιμά στ' ακρογιάλι;

ΑΡΙΕΛ. Σιμά τελείως, Κύριε μου.

ΠΡΟΣΠ. Αλλ' εσωθήκανε. Άριελ;

ΑΡΙΕΛ. Δεν εχάθη τρίχα. Τα φορέματά τους είν' απείραχτα, και λάμπουν καλύτερα παρά πρώτα· και, κατά την προσταγή σου, συντροφιάς συντροφιάς τους εσκόρπισα μέσα εις το νησί· έκαμα τον υιό του βασιλέα να βγη καταμόνας· τον άφησα που ανάσαινε με στεναγμούς, σε μίαν ανάποδη γωνιά του νησιού, καθούμενος, με τα χέρια λυπητερά, έτσι, σταυρωμένα.

ΠΡΟΣΠ. Το βασιλικό καράβι, τους ναύταις του, λέγε τι τους έκαμες, και τον επίλοιπο στόλο;

ΑΡΙΕΛ. Ακίνδυνα είν' αραγμένο το βασιλικό καράβι. Σ' εκείνον τον απόσκεπον λιμένα, απ' όπου ένα μεσανύκτι μ' εσήκωσες να πάω να σου φέρω δροσιά μέσ' απ' τες καταπολεμημένες Βέρμουθες, εκεί τόχω κρυμμένο· οι ναύταις κοίτοντ' όλοι πλαγιασμένοι αποκάτω εις το κατάστρωμα, γιατί από τον κόπο καταδυνατισμένους εύκολα μ' ένα μάγευμα τους αποκοίμισα· όσο για τάλλα καράβια, που 'χα περισκορπίσει, εματάσμιξαν όλα, και πλέουνε στα Μεσόγαια πέλαγα, κινημένοι θλιβερά προς την Νεάπολη, θαρρώντας πως είδαν του βασιλέα το καράβι καταποντισμένο, και το μέγα υποκείμενό του χαμένο.

ΠΡΟΣΠ. Άριελ, με ακρίβεια έκαμες το θέλημα· αλλά περισσεύει ακόμη δουλειά. Πόσο έχει η μέρα;

ΑΡΙΕΛ. Το μεσημέρι επέρασε.

ΠΡΟΣΠ. Από μίαν ώρα τολιγώτερο. Το διάστημα καιρού από τώρα έως τες έξι πρέπει να οικονομηθή από μας πολύτιμα.

ΑΡΙΕΛ. Άλλος κόπος πάλι; Αφού με κάνεις να κοπιάζω, ας σου θυμίσω κάνε κ' εγώ [εσύ] το τι μώταξες, και ακόμη δεν είδα.

ΠΡΟΣΠ. Γεια, γεια, βαργομάς; τι μπορείς να ζητάς;

ΑΡΙΕΛ. Την ελευθερία μου.

ΠΡΟΣΠ. Πριν αποσωθή ο καιρός; μην το ξαναπής.

ΑΡΙΕΛ. Σε παρακαλώ να θυμηθής ότι χρήσιμα σ' έχω δουλέψει· δεν σου 'πα ψέμματα, λάθη δεν έκαμα, υπηρέτησα άχολα και απαραπόνευτα· μώταξες να μου κόψης ολάκαιρον ένα χρόνο.

ΠΡΟΣΠ. Λησμόνησες από ποίο μαρτύριο εγώ σ' ελευθέρωσα;

ΑΡΙΕΛ. Όχι.

ΠΡΟΣΠ. Το λησμόνησες. και τώρα σου φαίνεται βαρύ να πατής την άμμο του πικρού πελάου, να πετάς αγνάντια στον δριμύν βορεινόν αέρα, να μου κάνης δουλειά μέσα στες φλέβες της γης, όταν την καίη το πάγος.

ΑΡΙΕΛ. Όχι, κύριε.

ΠΡΟΣΠ. Ψέμματα, πονηρό πράμμα. Λησμόνησες την μαρή στρίγλα, την Συκόρακα, η οποία από τα γεράματα και από τον φθόνο είχε καταντήσει κουλούρα; την ελησμόνησες;

ΑΡΙΕΛ. Όχι, Κύριε.

ΠΡΟΣΠ. Την ελησμόνησες· πού εγεννήθηκε; μίλησε, λέγε μου.

ΑΡΙΕΛ. Κύριε, εις το Αλγέρι.

ΠΡΟΣΠ. Α! αυτού εγεννήθηκε; Πρέπει κάθε μήνα να σου ιστορώ ποίος ήσουν άλλη φορά, γιατί το λησμονάς. Αυτή την τρισκατάρατη στρίγλα, την Συκόρακα, εξ αιτίας από κρίματα πλήθια, και μάγια τρομαχτικά να τα δέχεται ανθρώπου ακοή, την εξώρισαν από το Αλγέρι, καθώς ηξέρεις· ηθέλησαν να της χαρίσουν τη ζωή, για κάποιον που είχε κάμει ψέμματα ;

ΑΡΙΕΛ. Αλήθεια, Κύριε.

ΠΡΟΣΠ. Έφεραν τη γαλανομάτα στρίγλα εγγαστρωμένη, κ' εδώ την άφησαν οι ναύταις. Εσύ, τώρα σκλάβος μου, ήσουν τότε, ως εσύ ο ίδιος ανέφερες, δούλος εκείνης· και επειδή ήσουν πνεύμα πάρα αξιόλογο για να ενεργάς τα καταχθόνια και επικατάρατα θελήματα, εσύ δεν υπάκουες εις τες μεγάλες προσταγές της, όσο που εκείνη, με το χέρι των πλέον δυνατών υπουργών της, και εις την αμέρωτη οργή της, σ' έκλεισε μέσα σε μια ραϊσμένη κουκουναριά, και σ' εκείνη τη σχισματιά φυλακωμένος έμεινες με πάθη δώδεκα χρόνους. Εις αυτό το διάστημα εκείνη απέθανε, και σ' άφησε εκεί. όπου εστέναζες όσο γοργά βροντάει μυλόπετρα· τότε ετούτο το νησί (όξω από το παιδί που εκείνη εγέννησ' εδώ, ένα παρδαλό σκυλόπουλο, στριγλοβγαλμένο), δεν το ετιμούσε ανθρώπου μορφή καμμία.

ΑΡΙΕΛ. Μάλιστα· το παιδί της, ο Κάλιμπαν.

ΠΡΟΣΠ. Το είπα κ' εγώ, ανόητο πράμμα· εκείνος ο Κάλιμπαν, τον οποίον εγώ έχω δούλο τώρα· κανείς δεν ηξέρει καλύτερά σου σε ποίο μαρτύριο σ' ήύρα· ο βογγητός σου έκανε τους λύκους να μουγκρίζουν, και τον αγροίκα κατάκαρδα η πάντα θυμωμένη αρκούδα· ήταν μαρτύριο για τους κολασμένους, ούτε αυτή η Συκοράς δεν είχε δύναμη να το λύση· η τέχνη μου εστάθη, όταν έφθασα εδώ και σ' άκουσα, που έκαμε την κουκουναριά κι' άνοιξε, και σ' απόλυσε.

ΑΡΙΕΛ. Ευχαριστώ σε, Κύριε.

ΠΡΟΣΠ. Γόγγυζε ακόμη, και σχίζω ένα ιδρύ, και σε μπήχνω σφήνα στα καμπωτερά του σπλάχνα, να βοάς εκεί μέσα δώδεκα χειμώνες.

ΑΡΙΕΛ. Συγχώρησέ με, Κύριε. Θέλει προσέχω εις την προσταγή· και το πνευματικό μου έργο θέλει το κάνω ήμερα.

ΠΡΟΣΠ. Έτσι κάμε, και πάνω σε δύο ημέραις σε απολύω.

ΑΡΙΕΛ. Ιδού ο αγαθός Κύριος μου! Τι έχω να κάμω; λέγε τι; τι έχω να κάμω;

ΠΡΟΣΠ. Πήγαινε μορφώσου νύμφη θαλασσινή· ας μην είσαι υποκείμενος εις άλλην όραση παρά τη δική μου· αόρατος για κάθε άλλη κόρη οφθαλμού. Πήγαινε λάβε αυτό το σχήμα, και εις αυτό μέσα γύρισ' εδώ. Τρέχα με σπουδή. (Ο Άριελ βγαίνει). – Ξύπνα, καρδούλα μου, ξύπνα! κοιμήθηκες αρκετά. Ξύπνα!

ΜΙΡ. Η παράδοξη ιστορία σου μου έφερε βάρος.

ΠΡΟΣΠ. Ξετίναξε το. Έλα, πάμε να εύρουμε τον δούλο μου, τον Κάλιμπαν, όπου δεν μας αποκραίνεται ποτέ ανθρωπινά.

ΜΙΡ. Εκείνος, αφέντη, είναι ένας αχρείος, που δεν μ' αρέσει να βλέπω.

ΠΡΟΣΠ. Αλλ' όποιος και αν είναι, πώς να τον υστερηθούμε; εκείνος μας ανάβει φωτιά, μας φέρνει ξύλα, μας κάνει αναγκαίες υπηρεσίες. Ε! σκλάβε! Κάλιμπαν! χώμα, που είσαι; ξεβουβάσου!

ΚΑΛΙΜΠ. (από μέσα). Μέσα είναι ξύλα αρκετά.

ΠΡΟΣΠ. Έβγα όξω, σου λέω· χρειάζεσαι γι' άλλη δουλειά. Έβγα, έβγα, χελώνα! Κ' έτσι; (Γυρίζει ο ΑΡΙΕΛ ωςάν Θαλασσονύμφη).

ΠΡΟΣΠ. {Προς τον Άριελ}. Ωραίο φάντασμα! χαριτωμένε μου Άριελ, αγροίκα εις το αυτί.

ΑΡΙΕΛ. Κύριέ μου, θέλει γέννη. (Ο Άριελ βγαίνει).

ΠΡΟΣΠ. Ε! συ, φαρμακερέ αχρείε, γεννημένε από τον ίδιο Πειρασμό με την πονηρή μάνα σου, έβγα όξω!

(Μπαίνει ο ΚΑΛΙΜΠΑΝ).

ΚΑΛΙΜΠ. Όση ποτέ κακή δροσιά η μάννα μου ερράντισε με κοράκου φτερό μέσ' από θανάσιμη λίμνη, απάνου σας να στάξει! Πύρινη νοτιά να φυσήση κατά σας, να σας καταπληγώσει!

ΠΡΟΣΠ. Για τούτα, που είπες, μείνε βέβαιος, βράδυ θέλει σου έρθουν μουνδιάσματα, και στα νεφρά τόσα βελόνια, που να σου κλείσουν την αναπνοή· ίσκιои, όσο διάστημα της νυκτός έχουν το ελεύθερο, δεν θα σου αφήσουν ανάπαυση· θα τσιμπηθής πυκνά πυκνά σαν την κηρήθρα, με τσιμπησιές αψύτερες από το κεντρί της μέλισσας, που την δουλεύει.

ΚΑΛΙΜΠ. Θα γιωματίσω. Τούτο το νησί είναι δικό μου· τώχω από την Συκόρακα τη μητέρα μου, και συ μου το πέρνεις. Ότι επρωτώρθες, μ' εχάιδεψες και με στοχάσθηκες πολύ· μου έδινες νερό με μούρες μέσα· και μου έδειχνες πώς να λέω το φως το μεγάλο, και πώς το μικρότερο, που καίνε την ημέρα και τη νύκτα· και τότε εγώ σ' αγάπησα, και σου εφάνέρωσα όλα τα ιδιώματα του νησιού· τες γλυκές βρύσες, τα γλυφά πηγάδια, τους τόπους τους άκαρπους και τους καρπερούς· ανάθεμά με που έπραξα έτσι! – Τα μάγια όλα της Συκόρακας, ζάμπες, κανδηλοσβύστες, νυκτερίδες, απάνου σας να πέσουν! γιατί απ' όσους έχετε υπηκόους εγώ είμαι, που πρώτα ήμουν του εαυτού μου βασιλέας· και σεις με κλείτε γουρούνι μέσα σε τούτον τον άγριο βράχο, και μου κρατείτε το επίλοιπο νησί.

ΠΡΟΣΠ. Ανδράποδο, ψέμματα γιομάτο, οπού το δάρμα ακούς, όχι την καλοσύνη· λάσπη 'καθώς είσαι, εγώ εφέρθηκα προς εσέ με φιλόανθρωπα σπλάχνα, και σ' επήρα και σ' είχα εις το σπήλαιο μου, όσο που επάσχισες ν' ατιμάσης το τέκνο μου.

ΚΑΛΙΜΠ. Ω! Ω! Ω! – να μου 'χε πιτύχει! μ' επρόλαβες, ειδεμή θα εγιόμιζα τούτο το νησί Καλιμπάνους.

ΠΡΟΣΠ. Ανδράποδο μισητό, όπου σφραγίδα καλού καμμία δεν πιαίνει, και όπου χωράει κάθε κακό! Εγώ σ' ελυπήθηκα, επαιδεύθηκα για να σε κάμω να μιλήσης, σ' εμάθαινα πότε το ένα πράμμα, πότε το άλλο· ενώ μήτε συ ο ίδιος, άγριε, τι ήθελες να πης μέσα σου δεν ήξερες, αλλά εγαύγυζες ωσάν κτήνος, εχάρισα εγώ των λογισμών σου λόγια, που τους έκαμαν γνωστούς· όμως η αισχρή γενειά σου, και ας έμαθες, είχε εις τον εαυτό της κάτι, οπού μ' αυτό δεν ημπορούσαν να συγκάμουν ταγαθά πλάσματα· για τούτο, όπως σ' άξιζε, σ' επεριόρισα μέσα σε τούτη την πέτρα, ενώ σου έπρεπε κάτι χειρότερο από φυλακή.

ΚΑΛΙΜΠ. Μίλια μ' εμάθετ' εσείς· σε τούτο μοναχά μ' ωφέλησε· ξέρω και καταριούμαι· λοιμική να σας θερίση, γιατί μου εμάθετε τη μιλιά σας!

ΠΡΟΣΠ. Στρίγλας γέννημα, φεύγ' από δω. Φέρε μας ξύλα μέσα, και γλήγορα, για καλύτερο σου· είναι και άλλη δουλειά. Σηκώνεις τες πλάτες, παληόκορμο; αν αμελήσης, ή αν κάμης κακοθέλητα την παραμικρή από τες προσταγές μου, σε στρεβλώνω με γεροντικά μουνδιάσματα, σου γιομίζω τα κόκκαλα σφάγια, όσο να βγάλης μουγκρίσματα και βοή, τα θεριά να τρομάξουν.

ΚΑΛΙΜΠ. Μη, παρακαλώ σε! – (Μόνος του). Πρέπει να υπακούσω· τόσο μπορεί η τέχνη του, όστ' ήθελ' είναι αρκετή να υποτάξει τον Θεό της μητρός μου, τον Σέτεβο, να τον προσκυνήσει.

ΠΡΟΣΠ. Μ' ακούς, ανδράποδο: (Ο Κάλιμπαν βγαίνει).

(Μπαίνει ο ΑΡΙΕΛ αόρατος, λαλώντας και τραγουδώντας. Ο ΦΕΡΔΙΝΑΝΔΟΣ τον ακολουθάει).

Το τραγούδι του Άριελ.

Εδώ στους άμμους φθάσετε,
κ' εδώ χεροπιασθήτε·
δώστε φιλιά και λάβετε
(το κύμα αποκοιμείται)
κ' εδώ 'πιδέξιο στήσετε

στην αμμουδιά, χορό.
Και αντιφωνήστε, Πνεύματα,
γλυκά σ' ό,τι λαλώ,
να, να, τους αγροικώ.
Αντιφ. Μπάου, βγάου. (Σκόρπια).
Γαυγύζουν τα μαντρόσκυλα.
Αντιφ. Μπάου, βγάου. (Σκόρπια).
Τον πέτειν' αγροικάω.
με κορδωμένο φέρσιμο.
λαλεί κουκουρουκού.

ΦΕΡΔΙΝ. Τούτ' η μουσική πού να 'ναι; στον αέρα τάχα, ή στη γη; πλια δεν αχάει· – και βέβαια κάποιον θεόν του νησιού συνοδεύει. Σε βράχο απάνω καθούμενος, και ξανακλαίοντας του πατρός μου, του βασιλέα, το καταπόντισμα, άκουσα κ' εσιγοσίμωσε κοντά μου αυτή η μουσική απάνω στα κύματα, ημερώνοντας το θυμό τους και το πάθος μου με το γλυκό της ήχο. Από κει την ακολούθησα, ή, κάλλιο, μ' έσυρ' εκείνη. – Αλλ' εχάθη· όχι· αρχίζει πάλι.

Ο Άριελ τραγουδάει.

Εις πολύ βάθος κοίτεται
το σώμα του πατρός σου^
κοράλια είναι τα κόκκαλα,
τα μάτια μαργαρίτες.
Κάθε φθαρτό της φύσης του^
μέσα στο κύμα πέρνει
ξένη μορφή πολύτιμη,
και η κόρες της θαλάσσης
απ' ώρα σ' ώρα σήμαντρο
βαρούν για τη θανή του.
Άκου τες· τώρα τες γροικώ,
ντιν, ντον, νεκρά σημαίνουν.
Αντιφ. Ντιν, ντον.

ΦΕΡΔΙΝ. Το τραγούδι αναφέρει τον πνιγμό του πατρός μου· τούτο δεν είναι ανθρώπινο πράγμα, μήτε είναι ήχος της γης. Τώρα το ακούω αποπάνου μου.

ΠΡΟΣΠ. Σήκωσε τα βλέφαρά σου, και λέγε, τι βλέπεις εκεί πέρα;

ΜΙΡ. Τι είν' αυτό; ένα πνεύμα; Θεέ μου, πώς κυττάζει τριγύρω!

Πίστεψε με, αφέντη, η μορφή του είναι καλή. – Αμμ' είναι πνεύμα!

ΠΡΟΣΠ. Όχι, κόρη μου· τρώει και κοιμάται, κ' έχει τες ίδιες αισθήσεις, που έχουμε κ' εμείς· τες ίδιες· τούτος ο καλός νέος, που βλέπεις, ευρέθη στο караβοτσάκισμα, και, αν δεν τον είχε βλάβει κομμάτι η θλίψη, η οποία είναι ο μαρασμός της ωμορφιάς, μπορούσες να τον ειπής ωραίον.. Έχασε τους συντρόφους του, και περιπλανιέται να τους εύρη.

ΜΙΡ. Ημπορούσα να τον ειπώ θεοτικόν, γιατί εις την φύση πράγμα τόσο λαμπρό ποτέ μου δεν είδα.

ΠΡΟΣΠ. (Μόνος του). Προχωρεί, βλέπω, καταπού τα σπρώχνει η ψυχή μου.

Πνεύμα, εκλεκτό πνεύμα, σ' ελευθερώνω γι' αυτό σε δυο ημέραις.

ΦΕΡΔΙΝ. Ασφαλτα είν' η θεά, που αυτά τα τραγούδια ακολουθάνε! – Δέξου να σε ρωτήσω ταπεινά εάν μένης εις τούτο το νησί, και να μου δώσης καμμίαν καλήν οδηγία, πώς πρέπει εδώ να πορεύωμαι· ο πόθος μου ο πρώτος, και πρέπει τέλος να σου τ' ομολογήσω, είναι, ω εσύ, θαύμα, να μάθω, αν είσαι θνητή κόρη ή όχι.

ΜΙΡ. Θαύμα δεν είμαι, κύριε, αλλά βέβαια μία κόρη.

ΦΕΡΔΙΝ. Η γλώσσα μου! Ουρανοί! απ' όσους την ομιλούν εγώ είμ' ο καλύτερος! ανίσως ευρισκόμεν εκεί, όπου αυτή μιλιέται.

ΠΡΟΣΠ. Πώς! ο καλύτερος; τι εγενόσουν ανίσως σ' άκουε ο βασιλέας της Νεάπολης.

ΦΕΡΔΙΝ. Ένας έρημος, ορφανός, οποίος είμαι τώρα; που θαυμάζει να σ' ακούη να μελετάς τον βασιλέα της Νεάπολης· αυτός με αγροικάει, και, γιατί με αγροικάει, κλαίω· εγώ ο ίδιος είμαι ο βασιλέας της Νεάπολης, εγώ, που με τούτα τα μάτια (και από εκείνη τη στιγμή δεν έπαυσε η πλημμύρα τους), είδα τον πατέρα μου, τον βασιλέα, να καταποντισθή.

ΜΙΡ. Ωιμένα, ωιμένα!

ΦΕΡΔΙΝ. Και, στην τιμή μου, μαζί μ' όλους τους αυλικούς του· ομοίως, ο Δούκας του Μιλάνου και ο καλός υιός του είναι ξεχωρισμένοι για πάντα.

ΠΡΟΣΠ. Ο Δούκας του Μιλάνου και η καλύτερη θυγατέρα του ημπορούσαν να σ' αποστομώσουν, αν ήταν τώρα καιρός. (Μόνος του). Πρώτη ματιά κ' επαίξαν τα μάτια του! – Άριελ, αξιόλογο πνεύμα, για τούτο θα σου χαρίσω την ελευθερία! – Ένα λόγο, κύριε, – κάπως έβλαψες τον εαυτό σου, φοβούμαι· – ένα λόγο, κύριε.

ΜΙΡ. Για ποίαν αιτία ομιλεί τόσο σκληρά ο πατέρας μου; Τούτος είναι ο τρίτος άνδρας, οπού εγώ βλέπω, για τούτον επρωτοστέναξα· η ευσπλαχνία ας κινήση τον πατέρα μου, προς το μέρος μου να κλίνη!

ΦΕΡΔΙΝ. Ω! αν είσαι παρθένα, κ' είν' ακόμ' απaráδοτη η αγάπη σου, θα σε κάμω βασίλισσα της Νεάπολης.

ΠΡΟΣΠ. Αγάλι, Κύριε· ένα λόγο ζητώ. – (Μόνος του). Καθένας τους είναι εις του άλλου την εξουσία· πλην η υπόθεση πάρα γοργά προχωρεί, και χρειάζεται να την δυσκολέψω, μήπως το ευκολοκέρδιστο πράγμα φανή απήφιστο εύρεμα. – Ένα λόγο, κύριε, – σου λέγω να μ' ακούσης· – του λόγου σου εδώ κλέφτεις ένα ξένο όνομα, κ' εμπήκες εις τούτο το νησί κατάσκοπος, να μου το πάρης εμένα, που είμαι ο κύριός του.

ΦΕΡΔΙΝ. Όχι, σε βεβαιώνω, ωσάν άνδρας.

ΜΙΡ. Τίποτε κακό δεν δύναται να μείνη μέσα εις παρόμοιον ναό. Αν το πονηρό Πνεύμα έχη τόσο ώμορφο σπίτι, ταγαθά όντα θα πολεμούνε να κατοικήσουνε μαζί του.

ΠΡΟΣΠ. (Προς τον Φερδινάνδον). Ακολουθά με. – (Προς την Μιράντα). Μην ομιλής εσύ γι' αυτόν· είν' ένας προδότης. (Προς τον Φερδινάνδον). Προβάτει· θα σου αλυσοδέσω λαιμό και πόδι· αντάμα, θα πίνης άρμη, θα τρως νερόχορτα, μαραμμένες ρίζες, και τα τζέφλια όπου εκουναρήθη το βαλανίδι. Ακολουθά.

ΦΕΡΔΙΝ. Όχι· φυλάγομαι από παρόμοιαν φιλοξενία, όσο που ο εχθρός μου δεν είναι δυνατώτερος. (Ξεσπαθώνει).

ΜΙΡ. Ω ακριβέ μου πατέρα, μη τον δοκιμάσης υπέρμετρα, γιατί είναι γλυκότροπος, και όχι δειλός.

ΠΡΟΣΠ. Και τι; θα βάλης νόμο του πατρός σου: – Ρίξε το σπαθί σου· προδότη· δείχνεις κάποια γενναιότητα, αλλ' η καρδιά δεν σε βαστάει, τόσο την έχει πλακωμένη το κρίμα. Έλα, άφησε αυτή τη στάση· μάθε ότι εγώ είμ' αρκετός να σε ξαρματώσω τώρα με τούτο το ραβδί, και να κάμω να πέση το σπαθί σου.

ΜΙΡ. Αν μ' αγαπάς, πατέρα!

ΠΡΟΣΠ. Άφησέ με, μην πιάνεσαι από τα ρούχα μου.

ΜΙΡ. Αφέντη, λυπήσου με· εγώ του γένομ' εγγυήτρα.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.